

Внукътъ на единъ ковачъ излѣзълъ съ чукъ на рамо срѣдъ пазара и се развикалъ:

— Хей, продавамъ чукъ! Стоманенъ чукъ продавамъ!

— Защо го продавашъ? — попиталъ го единъ старецъ. — Много ли ти тежи?

— Не ми тежи, ами дѣдо ми, преди да умрѣ, раздаде всичко на беднитѣ, а на мене остави само тоя чукъ. И всички ми се смѣятъ, та съмъ рекълъ да се отърва отъ него.

— Лошо си намислилъ, синко. Ще сбъркашъ, — рекълъ старецътъ. — Съ единъ стоманенъ чукъ и съ една юнашка ржка ти можешъ да направишъ най-голѣмото добро на свѣта.

— Ехъ, дѣдо, не се шегувай!

— Ела съ менъ и ще видишъ шегувамъ ли се.

Тръгналъ младиятъ ковачъ съ стареца. Вървѣли, вървѣли,

стигнали една каменна планина, до облацитѣ висока.

— Виждашъ ли тая планина? — попиталъ старецътъ младия ковачъ. — Задъ нея е Веселата долина. Хубавъ животъ може да се живѣе въ Веселата долина, но никой не може да отиде тамъ. Планината я загражда отъ всички страни. И ако ти пробиешъ съ чука си въ планината единъ проходъ, ще направишъ най-голѣмото добро на хората.

— А каква награда ще получа, дѣдо?

— И награда ще получишъ. Срѣдъ Веселата долина расте стогодишенъ джбъ. Подъ джба има камъкъ. Повдигни камъка и ще намѣришъ чудесна награда.

Като казалъ това, старецътъ си отишълъ.

Седналъ младиятъ ковачъ на единъ камъкъ, гледа планината